

ни^{то} не се сърди, за това прости ме и ти и ме прѣгърни.

— Внимавай, азъ ти прощавамъ този пжтъ, но да не повтаряшъ вече да мжчишъ добритѣ животни.

— О, не, добра ми майчице, азъ ти се заклѣвамъ.

ВЪ ГОРАТА.

Единъ хубавъ день Драганъ намисли да отиде въ гората да си набере отъ хубавитѣ горски цвѣтя. Той взе чантата, тури въ нея хлѣбъ и ѣж припаса на гърбътъ си. Като пристигнѣ тамъ, искаше му се да седне, но бѣше изпотенъ и той трѣгнѣ полека вѣнъ отъ гората. Като повървѣ малко, той чу единъ гласъ:

— Малко момче, сѣдни при мене и си почини; я колко си се уморилъ. Отъ сѣнката на джба не можешъ намѣри по хубава.

— Благодарѣ ти, сѣнко; сега не можъ седнѣ при тебе, защото съмъ изпотенъ и той трѣгнѣ по-нататѣкъ.

Като му отминѣ потѣта, той влѣзе въ гората и кждѣто видѣше хубаво цвѣте, разгледваше го добрѣ и тогава го тургаше внимателно въ чантата си. На което растение не знаеше името, той го тургаше отдѣлно, за да попита послѣ учителѣтъ си. Като повървѣ така, той чу гласѣтъ на едно цвѣте:

— Защо не вземешъ и мене?

— О, тебе щѣхъ да забравѣ! Азъ ще наберѣ отъ тебе по вече, за да занеса една китка на моята майка. Като се връщаше, улови го бодливата малина.

— Набери си отъ мене. Азъ вече хубаво уздрѣхъ!

— Сладка малино, отъ тебе ще наберѣ да занеса подарѣкъ и да зарадвамъ добрата си сестрица!

Най-послѣ като излѣзе отъ гората, той бидѣ спрѣнъ отъ *отровното биле*. *) — Откжсни си и отъ мене. Азъ

*) Плодѣтъ му е валчестъ и дребенъ, като птичето грозде.